

U OVOM BROJU:**"NADOKNADIĆU
VAM GODINE..."***Vlado Pšenko***ČLIJ POTPIS NOSITE?***Edit Šefer***AKO JE KO ŽEDAN?***Gipsy Smith***POSLEDNJE
ISUSOVE REČI***Bernard Guy***SVEDOČITI
INTELEKTUALCIMA***Alan Crosby***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko Dir, Jelena Janjić. **Saradnici:** Janko Bako, Marika Eterović Mansel. **Tekstove priložili:** Vlado Pšenko.

www.siont.net

U mesecu novembru ove godine se navršava **10 godina** od postojanja E-magazina SIONSKA TRUBA.

Uh, 10 godina! Dosta je i izbrojiti do 10 a kamoli opisati 10 godina službovanja SIONSKE TRUBE. No, kažu, da je red da se povodom toga i nešto napiše i opiše, jer ipak 10 godina nije tako mala stvar...

Davne, 2000. godine, na početku, SIONSKA TRUBA je prvenstveno bila zamišljena kao Internet magazin (e-zine), koji bi izlazio dvomesečno i slao bi se isključivo putem elektronske pošte.

Sama forma magazina od svog nastanka je doživela mnoge tehničke promene, prvih 15. brojeva (2000-2003) izašlo u *WinHelp* formatu da bi nadalje nastavio u .HTML i .PDF formatu i naravno kao on-line magazin - sa svojim sajtom.

Ustvari, 2001. godine SIONSKA TRUBA je dobila svoj prvi sajt koji je bio veoma jednostavan, a čija prvenstvena namena je bila uglavnom da se sa njega preuzmu stari brojevi magazina. No, vremenom oko same arhive magazina počinju da se nižu i razni drugi tekstovi, članci, knjige, kao i niz raznog off-line/download materijala: e-Knjiga, e-Biblija i raznog sitnog softvera. Tokom godina, sajt se menjao više puta i po izgledu i po tehničkim karakteristikama, a ovaj današnji je po redu neka četvrta verzija.

Evidentno, da je danas e-magazin SIONSKA TRUBA postala on-line služba (tzv. *ministries*) i da ima dvojako stremljenje: Da radi na tome da što bolje upotrebi savremenu tehnologiju i Internet u dosezanju sveta sa porukom Isusa Hrista, na jednoj strani, a na drugoj da pruži ohrabrenje i učenje vernicima - potpomogne izgradnju Hristovog Tela - Crkve.

Kada se osvrnemo unazad, u ovih 10 godina, i vidimo obilje materijala i stranica koje su se tokom tih godina nanizale, čini nam se kao da još uvek nismo daleko

odmakli. Jer dok gledamo razvijanje Interneta i sve veći broj ljudi koji se na njega "kači", možemo zaključiti da će posla biti još više i da će nova Internet polja trebati svoje žeteoce (Mt. 9:38), ali i više Božjeg pomazanja (Zah. 4:6), i zato vas molimo, sećajte nas se u svojim molitvama.

No, pre svega molite za ljude, ekipu SIONSKE TRUBE, a tek onda za planove i programe, jer ljudi su ti koji sve to mogu ostvariti - Bog upotrebljava ljude.

Na kraju... Dragi naši čitaoci, ne možemo izostaviti reči zahvalnosti.

Kao prvo, želimo da za sve ove godine zahvalimo našem Gospodu, da nas je podržavao, hrabrio, ispravljao, snažio i darivao nam ideje. Zaista... "Sve je, naime, od Njega, kroz Njega, i za Njega." (Rim. 11:36). On je stvarni razlog postojanja SIONSKE TRUBE ovih 10 godina.

Hvala Ti Gospode Isuse.

Kao drugo, zahvalni smo za sve one koji su nam se tokom svih ovih godina javljali pismima podrške, kao i za sve susrete koje smo mogli da imamo sa njima, na svakoj pomoći koju su nam pružili. Zahvalni smo i za sve naše saradnike, one koji su nam slali tekstove, prevodili ih, prekucavali, ispravljali, i tako ulagali sebe u službu Gospodnju, a koja je bila kanalisana kroz SIONSKU TRUBU. Verujemo da On neće zaboraviti sav njihov trud i zalaganje u širenju Njegovog carstva (Jev. 6:10).

Hvala vam, da možemo raditi zajedno sa svima vama, i radujemo se našim budućim zajedničkim uspesima.

Zahvaljujemo Gospodu i za svakoga od VAS, koji već 10 godina slušate (čitajte) naše "trubljenje", ali i za to da mnogi od VAS naše reči "rastrubljuju" - šire dalje - radujemo se što svi možemo biti u jednom Božjem orkestru.

Ne znamo šta nam donosi budućnost, mnogo posla - to sigurno. Nove vizije, iskušenja, napade, radosti i tuge - i to će doći, jer je to obavezan deo svakog služenja Bogu. No, nastojaćemo i dalje SIONSKU TRUBU držati "naštimovanu" na melodije Božje Reči, a svirku, samo duvanje u SIONSKU TRUBU, to ćemo prepustiti Svetome Duhu, jer On najbolje zna

kome je šta potrebno da čuje (tj. pročita).

A ako i Vi čujete "melodiju" koja vas lično poziva, onda razmislite da nam se možda i priključite u ovoj "elektronskoj žetvi" - "zauzimanju Interneta za Hrista". ZATRUBITE!

Vaša, SIONSKA TRUBA.

"NADOKNADIĆU VAM GODINE..."

Vlado Pšenko

"I naknadiću vam godine koje izjede skakavac, hrušt i crv i gusenica, velika vojska moja, koju slah na vas." (Joil 2:25 RDK)

Ponekad se osećam kao da sam neke godine svoga života izgubio. Kao da su prošle uzalud, jer sam ulagao puno napora da ostvarim svoje snove i naume, a sve se srušilo poput kule od karata. Ako se i ti tako osećaš, razumem te. Moja je molitva za tebe danas: **"Neka ti Gospod nadoknadi godine, koje si izgubio!"** Poznajem jednu vrlo dragu osobu, gospođu Mariju, koja je izgubila puno toga. U mladosti je volela da recituje stihove pesnika. Putovala je u razna mesta i družila se sa pesnicima. Iz Slavonije se preselila u Bosnu. Mukotrpno je radila i sagradila poveću kuću na sprat. Međutim, i jedno i drugo je izgubila - i ljubav prema poeziji, i kuću.

Biblija nam takođe govori o ljudima, koji su iz raznih razloga postali gubitnici. Prorok Joel je govorio o izgubljenoj letini na polju zbog najezde skakavaca. Da, Joel je najavljivao dane gladi u Izraelu kao posledicu navale skakavaca, gusenica i drugih štetočina, koje se spremaju poharati i opustošiti polja. Na početku svoje proročke knjige, on kaže: **"Šta osta iza gusenice izjede skakavac, i šta osta iza skakavca izjede hrušt, i šta osta iza hrušta izjede crv."** (Joil 1:4 RDK). U pozadini ove poruke jeste Božji sud nad Izraelcima - Božjim narodom, koji je ostavio Boga u Joilovo vreme. Dok su Izraelci bili u sužanjstvu u Egiptu, Bog je slao skakavce na izraelske tlačitelje. No, ovog puta ih je poslao na polja, koja su obrađivali sami Izraelci. Joel zapisuje šta se dogodilo kao posledica ove pošasti. On kaže: **"Opuste polje,**

tuži zemlja; jer je potvrđeno žito, usahlo vino, nestalo ulja." (Joil 1:10 RDK) Svi koji su obrađivali polja i sejali, izgubili su svu letinu. Izgubili su godinu napornog rada i našli se pred danima gladi.

Bila je to samo Božja poruka opomene. Bog kao da kaže: *"Napustili ste me. Zašli ste s moga puta. Pošli ste putem nepravde i nepoštenja. Stoga vas opominjem. Ostavljam vam život, ali vaša polja ostavljam bez letine, kao opomenu, da zastanete i zapitate se gde stojite predamnom."* Prorok Joel je pozvao Izraelce na pokajanje i saopštio im Božju reč: **"Zato još govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim i posteći i plačući i tužeći."** (Joil 2:12 RDK) Bog je poslao opomenu Izraelcima kroz najezdu skakavaca, koja je opustošila njihova polja. No, ja verujem da su "skakavci" na delu svakodnevno. Oni dolaze u naš život ili kao Božja opomena, ili kao posledica naših greha ili greha palog čovečanstva. Često su harali i mojim srcem te ostavljali snove i planove opustošene i usahle. Međutim, **Bog je spreman da nadoknadi izgubljeno onoj duši koja Ga traži i koja Mu se želi vratiti.**

Želim se vratiti gospođi Mariji iz uvoda ove priče. Mnogi je od milja zovu *baka Marija*. Uskoro će zaći u 77. godinu života. Prva se najezda skakavaca dogodila, onda kad se baka Marija, još u mladim danima, zaposlila u velikoj trgovini. Potpuno je prionula uz posao. Rad i samo rad, preterana predanost radu, bili su skakavci koji su poharali njeno srce i lišili je mladenačke ljubavi prema stihovima i druženja sa pesnicima, i drugim prijateljima. Ipak, vredno je radila i uz velike napore sagradila ogromnu kuću u jednom bosanskom selu, u koje se preselila. Kao samohrana majka, othranila je dvoje dece i poslala ih na studije u Zagreb. Međutim, onda je nova najezda "skakavaca" poharala njen dom. Ratna zbivanja i strahote učinile su da u šezdesetoj godini ostane bez svoga imanja, te da se kao izbeglica sa zavešljajem u ruci i ranjena nađe u velikom gradu. Nakon oporavka, ostala je u Zagrebu, živeći kod jednog od sinova i njegove porodice.

Možda ćete pomisliti: *"O, jedna baka Marija! Kako mi je žao takve osobe! Sigurno ju je to sve slomilo!"* No, podsećam te na proroka Joila! U njegovoj je proročkoj knjizi postojalo i obećanje za ljude koji se okrenu Bogu i zavape mu celim bićem. Prorok Joel ovako prenosi reč Božju: **"I naknadiću vam godine koje izjede**

skakavac, hrušt i crv i gusenica, velika vojska moja, koju slah na vas. I ješćete izobila, i bićete siti i hvalićete ime Gospoda Boga svog, koji učini s vama čudesa, i narod moj neće se posramiti doveka." (Joil 2:25-26 RDK).

U baki Mariji vidim ispunjenje ovoga Božjeg obećanja. Kako je Bog nadoknadio izgubljene stvari? Krenimo redom. Čim se malo oporavila od rana, zadobijenih u ratu, baka Marija se javljala na oglase za pomoć u kući. Jednom je došla pred vrata gospođe, koja je dala takav oglas. Gospođa je malo ustuknula, kad je ugledala postariju osobu. Ipak, baki Mariji je dala priliku počistiti njen stan. Već nakon nekoliko dana stekla je takvo poverenje u baku Mariju, da joj je dala i ključeve od stana, kako bi mogla čistiti i u njenom odsustvu. Nakon nekog vremena, baku Mariju je preporučila svojim prijateljima i poznanicima. Danas baka Marija ima takvih šest-sedam obitelji, kojima pomaže u održavanju kuće, čuva stan ili čisti sobe. Baki Mariji su izuzetno vredna prijateljstva, koja je na taj način stekla. Dok je ranije radila kao poslovođa u trgovini, gledala je da pošteno radi, ali je teško sklapala prijateljstva. Danas za ove ljude, kojima pomaže u kući, kaže: *"Da me pozovu i u ponoć, ja bi odmah pošla raditi kod njih, šta god im treba. A isto tako, da meni bila šta ustreba, znam da će oni i meni pomoći. Zahvalna sam Bogu za to!"*

Ipak, najznačajnija stvar u životu bake Marije je bilo to što je upoznala Hrista kao svog ličnog Spasitelja. U Zagrebu je upoznala ljude, predane Hristu i našla je svoj duhovni dom, mir i odmor u maloj hrišćanskoj zajednici. Ranije je bila zaokupljena radom i uspehom, a o Bogu i nije puno razmišljala. Međutim, druženje sa hrišćanima, podstaklo ju je da svoj život preda u potpunosti Bogu u ruke, te dublje doživi Njegovo delovanje u svome životu. Ona sama kaže: *"Da se nije dogodilo to što se dogodilo, nikada ne bi bila okružena dragim hrišćanskim prijateljima. Nikada Boga ne bi upoznala na dublji način."*

Ranije je jutrom i večerom znala izgovoriti kratku molitvu, čisto onako: *"Bože, čuvaj me!"* i odmah je išla dalje. No, danas, kad se hrani biblijskim podsticajima, zapaža jasnije Božje vodstvo u svom životu, oseća da je On čuva u zdravlju i da joj svakodnevno obnavlja snagu. Zahvalna je Bogu za duhovnu porodicu. U njenom srcu nema ni traga mržnje prema ljudima, koji su joj porušili kuću, niti oseća

veliku žalost za onim što je izgubila. Baka Marija se vratila Bogu svim svojim srcem a svom snagom se usmerila prema napred. U svome okruženju, postala je primer u služenju, požrtvovanosti i neumornom nastojanju da svojim rukama zaradi hleb, kako za sebe tako i za bližnje. Bog je baki Mariji nadoknadio i onu mladenačku ljubav - želju za recitovanjem poezije. Godinama redovno učestvuje na hrišćanskim pesničkim večerima. Neumorno blagosilja druge kazivajući im njoj drage stihove ili tople ljudske poruke. Često možemo čuti od nje ove reči: *"Nikada nisam mogla ni pretpostaviti da ću pod stare dane recitovati poeziju!"*

O, dragi prijatelju! Osećaš li da si i ti među onima, koje je zahvatilo pustošenje skakavaca? Vрати se Gospodu, jer On je dao obećanje: *"Ja ću ti nadoknaditi!"* Ako kažeš: *"Puno toga sam izgubio da bi to iko mogao nadoknaditi"*, no, seti se da Bog na raspolaganju za tebe ima i ovaj zemaljski život ali i onaj večni život. On je spreman u ovom zemaljskom životu da ti pokaže predukus večnog života, tako što će ti nadoknaditi izgubljene godine i propuste novim vrednim stvarima, baš kao što je to učinio za baku Mariju. Najezda "skakavaca" zna oteti mnoge stvari, do kojih nam je stalo. Međutim, Božje "skakavce" prihvati kao opomenu i poziv da Mu se vratiš. Uvek imaj na umu da je Bog spreman manje vredne stvari, nadoknaditi novim i vrednijim. Bog je baki Mariji dao nova prijateljstva i nove prilike da služi drugima, što nadilazi vrednost mnogih ranijih godina života.

Kada Bog kaže: **"Nadoknadiću ti!"** On pod time ozbiljno misli da će manje vredne stvari nadoknaditi vrednijima. Dakle, hoćeš li mu se vratiti svim srcem i prihvatiti Njegove vrednosti, i Njegovo vodstvo? ◀

Vlado Pšenko

vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

ČIJI POTPIS NOSITE?

Edit Šefer

Postoji priča da je pre mnogo godina neka prodavnica u čuvenoj njujorškoj Petoj aveniji pozvala nastranog Salvadora Dalija da joj uredi izlog. Dali je sutradan po završenom poslu došao i zaključio da je neko izmenio značajne detalje u njegovoj postavci. Ovo ga je toliko razbesnelo da je sve stvari razbacao, razbio staklo na izlogu i uništio sve što je ranije uradio. Dali nije mogao da dozvoli da postavka u kojoj je bilo tuđih detalja nosi njegov potpis.

Zaista, svaki stvaralac bi se pobunio izmeni svoga dela, bez obzira da li se radi o slici, skulpturi, haljini ili bilo čemu drugom. Potpisi na delima govore čija su ta dela. Izmene na urađenom delu ne dozvoljavaju da potpis ostane. Stručnjacima za umetnička dela potrebni su meseci da utvrde ko je tvorac neke slike ili nečega drugog. Prodavati dela sa lažnim potpisom jeste prevara, kriminal, obmana.

Dakle, bunimo se kada neko menja naše delo, a jedva se ko pobuni kad ljudi menjaju Božje delo. Kad je Bog dovršio stvaranje sveta kaže Sveto pismo, za Njegovo delo: *"Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro beše veoma."* (1. Moj. 1,31 RDK). To je Božja izjava, deklaracija, činjenično stanje. No, od onda do sada, Božje delo se svakodnevno uništava. Sada je Njegova tvorevina uništena, razorena, ukaljana grehom, i na veliko se potpisuje kao "slučajnost" - proizvod evolucije.

Vekovima su ljudi upotrebljavali Božji potpis za svoja loša dela. Za svoje genocidne verske ratove, i progonstva ne istomišljenima - inkviziciju. No, sve to je počelo veoma davno. Na primer, kada je Mojsije primao ploče sa Deset zapovesti, Aron je gradio "zlatno tele". Kad je sve bilo gotovo, reče narodu: *"Ovo su bogovi tvoji, Izrailju, koji te izvedoše iz zemlje misirske."* (2. Moj. 32,4 RDK).

Dakle, Aron je na ovo zlatno tele utisnuo Božje ime. Božje ime, Njegov potpis je stavljen na ljudsku tvorevinu koja Ga uz to još pogrešno prikazuje. Ovo štovanje idola je trebalo da bude zamena za štovanje živoga Boga, kao da među njima uopšte nema razlike.

Izraelci su tako sebi "načinili boga po svome

ukusu", i pripisali mu veličanstven čin svog oslobođenja iz egipatskog ropstva. Nije ni malo čudno što se tako velika Božja srdžba raspalila na narod. Zar da živi Bog da svoju slavu jednom smešnom kipu zlatnog teleta? Ne, jer Bog ne trpi falsifikovanje svog svetog potpisa (Isa. 42:8).

Znamo da se falsifikovanje potpisa pojavljuje u dva oblika. Prvi, kada se jedan nevažan potpis zameni drugim, važnijim, i drugi, kada se nečiji potpis stavlja na delo koje dotična osoba nije uradila. Oba ova slučaja falsifikovanja pojavljuju se na Božjoj reči. Ljudska bića bez ustezanja menjaju Božju reč i tvrde da je Njegovo ono šta On nikada nije rekao, tj. svojim tumačenjima i filozofiranjem iskrivljuju reč Božju. Ili, brišu Božji potpis; pa tvrde da je to njihovo delo, tj. da reč Božja je od ljudi: Da Pismo nije baš svo nadahnuto od Boga. Međutim, ovo je stari sotonin trik, da na nas baci sumnju u vezi autoriteta Božje reči. Adam i Eva su na to naseli (1. Moj. 3:1 i dalje), dok Isus kada je bio kušan je sotonu zapuštao usta (Mt. 4:1-11).

Treba da pokažemo više strahopoštovanja prema Njegovoj reči, zar ne čitamo upozorenje:

"Ništa ne dodajte k reči koju vam ja zapovedam, niti oduzmite od nje..." (5. Moj. 4,2 RDK) "

"Jer svedočim svakome koji čuje reči proroštva knjige ove; ako ko dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj. I ako ko oduzme od reči knjige proroštva ovog, Bog će oduzeti njegov deo od knjige života, i od grada svetog, i od onog što je napisano u knjizi ovoj." (Otk. 22,18-19 RDK)

Ovo je upozorenje koje treba da nas veoma uplaši. Treba nam više strahopoštovanja prema svemu što je Bog rekao u Bibliji. Naš odnos prema Božjoj reči govori sve o našoj duhovnosti i istinoljubivosti. Trebalo bi da pokažemo više svetog straha, kada se bavimo Božjom rečju, ako želimo imati Božju naklonost:

"Ali na koga ću pogledati? Na nevoljnog i na onog ko je skrušenog duha i ko drhće od moje reči." (Isa. 66:2 RDK)

Fariseji su bili veoma pobožni, veoma religiozni ljudi, ali u isto vreme i veoma ponosni ljudi. Njihova religioznost je učinila da prestanu "drhtati" pred Rečju Božjom, reč ljudska im

postala važnija od reči Božje (Mt. 15:1-9). Nedostatak Božjeg straha je u njima proizveo samodovoljnost, oni nisu imali traženu "skrušenost", a sve ovo je na kraju proizvelo jedno pretvaračko ponašanje - licemernu veru (Lk. 12:1). Isus na mnogo mesta ukorava versko licemerje a svakako je najupečatljivija priča o "Fariseju i cariniku" (Lk. 18:9-14).

Ako nismo oprezni, veoma lako se može desiti da Bogu pripišemo ono šta On nikada nije rekao, ili prisvojiti za sebe nešto šta je isključivo Njegovo.

Zapanjuje li nas opominjuća istina iz Isusove priče o "Bogatašu i prosiaku"? Bogataš je želeo da Avraam pošalje Lazara da upozori njegovu braću, a Avraam mu odgovara: "Ako ne slušaju Mojsija i proroke, da ko i iz mrtvih ustane neće verovati" (Lk. 16,31 RDK). Isus ukorava farizeje u evanđelju po Jovanu, jer su Božjoj reči dodali toliko mnogo svojih reči (tradicije i predanja) da Istinu (Mesiju) nisu mogli više ni razumeti niti prepoznati, iako je ova stajala ispred njih. Zato im Istina (Jn. 14:6) i kaže: *"Pregledajte pisma, jer vi mislite da imate u njima život večni; i ona svedoče za mene... Jer da ste verovali Mojsiju tako biste verovali i meni; jer on pisa za mene."* (Jn. 5,39-46 RDK)

Staviti nečiji potpis na svoje delo prekršaj je koji traje za određeno vreme; učiniti to sa Božjim potpisom prekršaj je koji traje večno, a posledice će isto tako večno trajati. Iz tog razloga budimo veoma oprezni kako govorimo Reč Božju drugima, i još više kako je živimo pred drugima.

Danas živimo u vreme mlakog hrišćanstva, kada postoji toliko lažne duhovnosti - licemerne religioznosti. Prečesto sebi dozvoljavamo, bez imalo "drhtanja", da na svu tu našu religioznost stavimo "Božji potpis", kao Izraelci na svoje "zlatno tele", i tako pravimo falsifikat. Umesto prave stvari mi ljudima nudimo nekakav surogat hrišćanstva. Zar mislite da će ovo naše "zlatno tele" da Bog blagoslovi? Ne. Razbijte svoje "zlatno tele", odbacite svoje "religiozne maske" da vas Bog ne bi odbacio (2. Kor. 6:16-18, Isa. 52:11, Otk. 18:4).

Ovome svetu su potrebni "originali" a ne "falsifikati" sledbenika Isusa Hrista. Ako učinimo potpunu poslušnost Božjoj Reči, i predanje Svetom Duhu, sam Bog će na naše živote staviti svoj potpis, postaćemo Njegovo jedinstveno delo u kome se odražava slika

---

AKO JE KO ŽEDAN?

Gipsy Smith

"A poslednjeg, velikog dana praznika stajao je Isus i vikao govoreći: ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode." (Jn. 7,37-38 EČ)

Isus je tačno znao kako uprti prst u ljudske potrebe. Poznao je potrebu mnoštva koje je mu je dolazilo i odlazilo, a koje se verovatno onoga poslednjeg dana praznika okupilo u najvećem broju u Hramu. Samo svetkovanje praznika nije uspelo da im ugasi žeđ i On je znao da su još uvek žedni. Zbog toga im je rekao: *"Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije."*

Mnogi su danas poput onog mnoštva tamo: pokazuju znakove žeđi. Luda jurnjava koja je zahvatila današnje ljude i ta večna potraga za nečim što će ih zadovoljiti je upravo pokazatelj prisutnosti te velike i duboke žeđi.

Neki od vas bi hteli još i još onoga čega već imate dovoljno. Nije li tako? Uzbuđenje tih želja čini da na sve zaboravite dok to ne dobijete, ali posle toga dolazi nova želja za još i tako u nedogled. No, zemaljske stvari vas ne mogu zadovoljiti. Zemaljske su vode bljutave. Zemaljske vode ne gase žeđ besmrtno duše. Đavo je veliki umetnik i stvara prekrasne slike za poželeti, ali one su samo fatamorgana. Kad pomislite da ste dospeli do njih, da ih konačno imate, one se pretvaraju u pustinjski pesak, koji se gubi među prstima.

Potrebno vam je više odeće. Potrebno vam je da imate više od lepe kuće. Potrebno vam je više od običnog automobila. Potrebno vam je još nakita za vaše prste i vrat. Potrebno vam je još više od nekretnina i para u banci. Međutim, vi niste lutka koju se odeva i stavlja u izlog prodavnice. Izgrađeni ste od istog materijala od kojega je Bog saznao večnost. Vi niste lutka. Vi ste večna duša. Potrebno vam je više od hrane, odela, kuće i novca da se vaša večna duša

zadovolji.

Čovek ne živi samo od hleba, već od svake reči koja izlazi iz usta Božjih. Pitam se: Jeste li u sebi svesni sile koja nije od ovoga sveta? Da li nedeljama unapred očekujete neki društveni događaj, a kad dođete tamo, osećate se "promašeno" i zaključite: "Kakva sam budala bio da sam se ovome toliko radovao i nadao. Ovo je isprazno, vašar taštine!" Da, jer te stvari ne zadovoljavaju večnu dušu.

Isus kaže: *"... ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode."* Ko god pije od vode koju svet nudi, opet će ožedneti. A ko pije od vode koju mu Isus nudi, neće nikada ožedneti. Štaviše, voda koju Isus daje postaće u njemu izvor Božje vode što struji u život večni. To je voda koju nam Isus nudi.

Kad je *Jenny Lind* bila "idol Engleske i Amerike", miljenica miliona fanova, neko ju je zamolio za autogram i da nešto pored toga napiše. Evo šta je napisala: *"Uzalud u svim stvorenim dobrima tražim mir; sve to još me uvek ostavlja neblagoslovljenom, te čini da i dalje vapim Bogu. Sigurno je, da mir neću naći dok ga moja duša ne nađe u Njemu."*

Bio sam jedan od putnika na brodu *Aquitania* kad se *Ella Wheeler Wilcox* vraćala iz Engleske kući da umre. Potpuno je bila propala; malo je ostalo od onoga lepog tela na koje je jednom bila tako ponosna. Jednoga dana su je u stolici doneli gore na palubu. Doslovce je bila sva skvrčena; morali su je nositi. Znala je da se poslednji put vraća kući te je poslala po mene i malo smo razgovarali.

"Gospodine Smit", rekla je, "došla sam do tačke kad želim samo Boga."

"O, da ste to samo ranije otkrili", rekao sam joj.

Kako je to tužno. Problem je u tome što su ljudi voljni pustiti Boga u svoj dom, srce ili životni plan i program kad im je život već gotov, pri kraju, a ne dok je u njima još vatra mladosti i mogućnost za službu tom Bogu. Zašto Bogu ne dati svoju alabastrenu posudu punu dragocena mirisa iz punine života, umesto slomljenih parčića profućkanog života?

"Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije..."

Razmišljamo li o zemaljskim rekama, znamo da su one varljive. Mnoge, za vreme letnjih meseci tako opadnu da ih se može preći i suvih nogu. Sa Božjom rekom nije tako. Isusova reka je uvek puna i uvek teče, i uvek je sveža.

Reći ću vam zašto je to tako. Zemaljske reke teku u okean. One se pune potočićima i izvorima koji spuštaju ili dižu njihov nivo, zavisno već prema tome koliko vode se u njih uliva. Božja reka teče iz okeana i ona nikada neće presušiti, jer njeno izвориšte je stabilno, konstantno - večno.

"Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode."

Da li je svaki hrišćanin i svaka hrišćanka ono što bi trebao biti, reka je milosti, reka "žive vode"? Gde je vaša reka? Neki od vas više ličite na ustajalu baruštinu, a ponekad je i to teško naći, jer uopšte nemate vode, nemate života. Stanje vaše duše je dospelo na tako nizak nivo, da voda koju vam je Isus u početku dao, više ne teče, usahla je.

O, ako je to tvoje stanje, dođi u dodir sa Hristovim okeanom žive vode da i iz tebe ponovo mogu da poteku reke Njegovih blagoslova!

Govoreći o Duhu, Isus je upotrebio sliku reke. Dar vaznesenog Hrista njegovom narodu je bio Duh, Duh Sveti koji dolazi da boravi i živi u njegovom narodu kao živa sila, kao Božja prisutnost. Duh Sveti je izvršna vlast Božanstva.

Pitam se: Da li zaista poznajete Duha Svetoga? Je li On u vama? Pitam se: Jeste li vi hram Duha Svetoga? Zna li vi da niste svoji, već da ste hram Božji, jer Duh Sveti boravi u vama? Član ste crkve? To nije ništa, jer možete biti u crkvi a nemati Božjeg Duha u sebi. Pitanje je: Da li je Duh Sveti u vama? Ne bi li bilo sve drukčije kada bi svaki član "vaše crkve", u vašem gradu, bio ispunjen Duhom?

Pitam se šta bi se dogodilo ako bi Pavle došao propovedati u neku našu crkvu. Jedna od prvih stvari koju bi učinio bila bi da stavi prst na njezin puls i utvrdi šta to nije u redu sa njom. Uveren sam da jedna od prvih stvari koju bi pitao, bila bi: "Jeste li vi primili Svetoga Duha kad ste poverovali?" Zašto? Zato, jer većina crkava izgleda tako kao da je bez prisutnosti Duha. A crkva, ako bi bila iskrena, morala bi

odgovoriti kao i oni učenici: "Pa, nismo ni čuli za Njega". Ili možda: "Čuli smo o tome, verujemo u to, ali to iskustvo nemamo..."

Mi danas ne častimo Svetoga Duha. Niti mu dajemo prilike da se ispolji. Potpuno je izguran iz crkvenog života. Neki Ga ni ne žele, jer više vole raditi po svome, po svojim planovima i metodima, a više od svega, držati sve pod svojom kontrolom.

Da li razumete da Duhom ispunjena osoba je silno oruđe u Božjim rukama?

Tokom velškog probuđenja, video sam tinejdžerku koja je otišla u jedan gradić u dolini *Rhonda* i silom Duha Svetoga postala kanal blagoslova ljudima onog kraja. Gradić je bio tako potresen da su i londonske novine pisale o tamošnjem probuđenju.

Svakog dana se stotine rudara obraćalo. Devojka, koja je bila tako mlada da se njezina majka bojala reći koliko zaista ima godina, iako je izgledala starije, i nije imala veliko obrazovanje niti sposobnost govora, ali je bila svedok sile Duha Svetoga u Isusu Hristu.

A ljudi su se obraćali Bogu, jer je Hrist primao čast, bio je uzdignut kroz nju.

Jedan veliki londonski dnevni list poslao je tamo novinara da razgovara sa devojkom. Novinar ju je upitao: "Odakle dolaziš?"

"Iz Grada propast", rekla je.

"Kuda ideš?" upućeno joj je bilo drugo pitanje.

"Idem u nebo", odgovorila je.

"Gde je nebo?"

"U mom srcu", rekla je.

"Šta je nebo?"

"Nebo je svesno izbegavanje vređanja Boga i čoveka."

Ona nije bila ni teolog ni veliki govornik, ali je u sebi imala izvor žive vode, koji je privlačio ljude k njoj, tako da im je mogla govoriti sa silom o Isusu.

Imate li i vi to iskustvo? Zna li uopšte za tako nešto?

"A posljednjeg, velikog dana praznika stajao je Isus i vikao govoreći: ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Ko veruje u mene - kao što reče Pismo - iz njegova tela će poteći reke žive vode."

O žedno srce, dođi i pij! A onda otvori brane da iz tebe krene bujica Božja. Nemoj sputavati Duha, dozvoli Mu da teče kako On to želi. Samo tako ćeš imati neprekidno kretanje u Duhu i Bog će se proslaviti, a ti obogatiti.

Dođite i pijte! Poslušajte! Neki od vas nosite ogromnu odgovornost, jer je Bog u vas stavio veći ulog nego u mene te zauzvat više očekuje. Neki od vas imate veći društveni položaj od mene i možete učiniti više za društvo. Neki od vas ste od veće poslovne važnosti od mene i trebalo bi da ste uzori za Hrista u poslovnom svetu. Ne zaboravite iskoristiti prilike koje vam je Bog dao. Iskoristite položaj u društvu, iskoristite svoje obrazovanje. Iskoristite sve što vam je Bog dao do sve punine i za najveću slavu Sina Božjeg. I iz vas će poteći reka koja će nekoga obogatiti.

Prihvatite izazov Duha. Učinite da neki vrt ponovno ozeleni i da neka bezvodna pustinja ponovno procveta kao vrt Gospodnji. ◀

Skraćeno i parafrazirano.

POSLEDNJE ISUSOVE REČI

Bernard Guy

Kažu da poslednje reči koje čovek izgovori pre same smrti dolaze pravo iz srca. Kažu da je Napoleon Bonaparte, poznati francuski general, dok je ležao i umirao rekao sledeće: *"Umirem pre svog vremena i telo će mi se vratiti u zemlju. To je sudbina čoveka kojeg zovemo Veliki Napoleon."* Na svojoj smrtnoj postelji, francuski pisac i filozof *Voltaire*, je uputio ove reči svome lekaru: *"Napustili su me i Bog i ljudi! Daću ti pola svog bogatstva ukoliko mi produžiš život za još šest meseci"*. Isus je takođe tokom zadnjih šest sati svog života, dok je visio između neba i zemlje, i prolazio kroz veliku patnju, rekao sedam reči i time nam otkrio bogatstvo svog unutrašnjeg bića.

Razapeti nekog, bio je oblik mučenja koji je doslovno oduzimao dah iz raspete osobe. Težina tela koju bi nosile samo ruke bi odmah izazvala jak bol u prsima, paralizovala bi pektoralne mišiće i zbog toga bi disanje postalo izuzetno teško. Osoba koja je razapeta mogla bi udahnuti, ali bi imala velikih poteškoća izdahnuti. Kako bi izdahнула, trebalo je da se odupre stopalima i ispraviti noge kako bi popustio pritisak koji se nalazio na rukama i prsima. Međutim, to bi izazvalo tako strašnu bol u stopalima koja su bila pribijena čavlima da bi ona odmah prestala sa takvim naprezanjem. Smrt bi obično nastupila za dva-tri dana. No, kada su Rimljani želeli prekinuti agoniju raspetog, oni bi mu polomili noge. On tada ne bi mogao odupreti se i ispraviti noge i ubrzo bi se ugušio. Vojnici su polomili noge razbojnicima koji su bili razapeti sa Isusom kako bi im ubrzali smrt, Isusu ih nisu polomili, jer je On već bio umro (Jn. 19:31-33). Tako se ispunilo proroštvo iz Starog zaveta gde se kaže da mu ni jedna kost neće biti polomljena (Jn. 19:36). Upravo u takvoj je situaciji, boreći se za svaki dah, Isus izgovorio svoje poslednje reči.

Većina razbojnika i kriminalaca, puni prkosa i besa, verovatno bi uzvikivali psovke i uvrede dok su ih pribijali za krst. Međutim, Isus, pun zapanjujuće mirnoće i neizrecive ljubavi je posredovao kod svog Oca za svoje mučitelje. Molio je za njih: **"Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine."** (Lk. 23:34 EČ). Ovu sliku je najbolje opisao jedan anglikanski biskup, rekavši: *"Kada je krv najveće žrtve počela teći, najveći od svih sveštenika počeo je posredovati."* Obzirom da je Isus bio Bog u obliku čoveka (bogočovek), On je mogao osuditi svoje mučitelje ili ih jednim svojim dahom uništiti. Međutim, šta bi On tada svojom patnjom postigao? On je došao spasiti a ne osuditi i uništiti. Njemu je bilo draže umreti za krivce, a složićete se sa mnom, za to je trebalo imati više snage i hrabrosti, nego li za osvetu.

Nije nimalo ljudski moliti se za svoje mučitelje, u prirodi čoveka je da uzvрати, da se osveti. No, Isus je bio u stanju da postupi drugačije zbog svog bliskog odnosa sa Ocem. To mu je dalo unutrašnju snagu da oprosti. Učinivši to, ispunio je reči proroka Isaije: "... jer je dao dušu svoju na smrt, i bi metnut među zločince, i sam nosi grehe mnogih, i za zločince se moli." (Isa. 53:12 RDK).

Dirnut pokajanjem i verom jednog od razbojnika koji je bio razapet istovremeno sa Njime, Isus

mu je rekao: **"Zaista, kažem ti. Danas ćeš sa mnom biti u raju."** (Lk. 23:43 DS).

Priča o razbojniku koji se pokajao pokazuje da je Bog zadovoljan jedino sa poniznima. Rulja, dželat, vojnici i drugi razbojnik, svi su mu se rugali (Lk. 35-39). Oni nisu mogli videti ko je Isus zapravo bio, jer su bili prepuni sebe. No, taj je razbojnik imao potpuno drugačiji stav (Lk. 23:40-43). On je prepoznao svoju vlastitu krivicu i jad, i pravednost određene mu kazne, opet, on je razumeo da je Isus bio nevin (41. stih) i prepoznao je Isusa kao Mesiju (42. stih). Ovo pokajničko ponašanje i vera, pokrenulo je Isusa i On obećao mu je više nego što je ovaj ikada mogao i da zamisli. Razbojnik je Isusa zamolio da ga ne zaboravi, za možda deset, petnaest ili pedeset godina, kada se On bude vratio da uspostavi svoje carstvo. Međutim, Isus ga je uverio da će ga tog istog dana uzeti sa sobom u Raj, da će mu dati nešto još bolje.

Izraz "raj" (eng. *paradise*) je reč persijskog porekla i označava *virtu* *užitaka*. Ta se je reč koristila u Septuaginti (LXX), grčkom prevodu Starog zaveta, da bi se opisao rajski vrt. Ova reč se, takođe, koristi i u Drugoj Korinćanima 12:34, gde se govori o nebu, i u Otkrivenju 2:7. U ovoj priči o razbojniku pokajniku možemo videti sa koliko velikim zadovoljstvom Isus oprašta grehe. Stoga, dođimo ponizno Isusu da primimo oprostjenje, zdravlje i osigurano mesto u *Božjem raju*.

Čak i dok je umirao, Isus je bio preokupiran drugima. Mislio je na svoju majku, između ostalih, i napravio aranžmane kako joj ništa ne bi nedostajalo. **"A Isus, videvši majku i kraj nje učenika koga je ljubio, reče majci: ženo, eto ti sina. Zatim reče učeniku: eto ti majke. I od onoga časa uze je učenik k sebi."** (Jn. 19:26-27 EČ).

Kada patimo, mi postanemo toliko preokupirani vlastitom patnjom da zaboravimo na one oko sebe. Sve što treba je slaba zubobolja ili glavobolja i odmah sve počne da nas nervira i postanemo osetljivi, razdražljivi. Stoga je neverovatno ovde pogledati na Isusa, raspetog na krstu, kako pravi planove da zbrine svoju majku. Marija, Marijina sestra, Marija Magdalena i Jovan svi su oni stajali na podnožju krsta i Isus je bio željan da ih uteši. Usprkos patnjama kroz koje je prolazio, teškoće koje je imao prilikom disanja, agonija i tuga koja mu je ispunjavala dušu, On nije mogao ostati hladan prema očaju onih koji su Ga sledili sve

do tog časa i koji se nisu bojali da se identifikuju sa Njime. U stvari, u evanđeljima možemo videti da je Isus uvek bio vrlo osetljiv sa onima koje bi susreo. (Mt. 9:36; Mt. 14:14; Mt. 15:32; Mt. 20:34).

Marija, Njegova majka, vrlo potresena gledajući kako joj muče i vređaju sina kao kakvog kriminalca, sigurno bi rado zamenila svoje mesto sa Njime, da je to bilo moguće. Ona je puno pretrpela zbog Njega i On je bio svestan toga. Kada je Simeon držao u rukama Isusa, dok je bio beba, pre trideset godina, izjavio joj je da će jednoga dana zbog njenog deteta, duša joj biti kao mačem probodena (Lk. 2:35).

Obzirom da je Marija bila udovica, Isus, njen prvorođenac, bio je službeno dužan pobrinuti se o tome, kada On ode da njegovoj majci ništa ne nedostaje. Ali za Isusa je to bilo više od dužnosti. On je doživljavao njezinu bol i bio je brižan pobrinuti se za njenu dobrobit. Viseći tako između neba i zemlje, On je napravio najbolji mogući aranžman za nju. Zadužio je Jovana da se brine za nju, svog učenika i najboljeg prijatelja (Jn. 13:23). Znao je da će se Jovan brinuti o njoj kao za svoju vlastitu majku (Jn. 19:27).

Jesu li naša srca ispunjena samilošću kao što je bilo i Gospodnje srce? Jesmo li voljni učestvovati u patnjama onih oko nas? Često možemo čuti kako ne bi smo smeli sebi dozvoliti "da se istrošimo" pomažući drugima, nego da moramo svoju "energiju" sačuvati za sebe i kako ne bi trebalo da smo "previše osećajni" za druge. Ali, osim da se zaštitimo od slamanja, zar nismo pozvani širiti malo više ljubavi u ovom haotičnom svetu? Zar služiti drugima ne znači "trošiti se"? Zar nas to ne uči Isus?

Nakon pet i po sati agonije, na vrhuncu svoje patnje, Gospod je uzviknuo: **"... Bože moj, Bože moj, zašto me ostavi?"** (Mt. 27:46 EČ).

Kada je Matej, evanđelista, zapisao ove reči on je naglasio da je Isus postao odvojen od Boga onako kako je trebalo da budemo zauvek mi odvojeni od Njega. Nikada pre ovaj bliski odnos između Isusa i Njegovog Oca nije bio narušen. Osećaj napuštenosti koji je Isus imao, bio je više nego stvaran. Otac ga je bukvalno napustio i okrenuo se od Njega zbog naših greha. To se dogodilo upravo onako kako je prorok Isaija to predvideo pre nekoliko stotina godina:

"Prezren beše i odbačen između ljudi, bolnik i vičan bolestima, i kao jedan od koga svak zaklanja lice, prezren da Ga nizašta ne uzimasmu. A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljasmu da je ranjen, da Ga Bog bije i muči." (Isa. 53:4-6 RDK).

Bog se okrenuo od Isusa i izlio svoj gnev na Njega kada je On na krstu na sebe preuzeo naše grehe. Ne možemo izmeriti patnju koju mu je ovo razdvajanje nanelo, ali možemo dobiti ideju o tome kada vidimo Njegovu strašnu agoniju kroz koju je prolazio u Getsimanskom vrtu (Mk. 14:33; Lk. 22:41-44).

Isus je rekao, dok je još bio sa svojim učenicima, da nema veće ljubavi od ove, kada čovek položi svoj život za prijatelje (Jn.15:13). Apostol Jovan je ponovio to u svom prvom pismu kada je napisao: "Po tom spoznasmo ljubav Božju, što on za nas život svoj položi; tako moramo i mi položiti život za braću." (1. Jn. 3:16).

Položiti svoj život za druge nije lako. No, i pre nego li pomislimo kako bi smo položili svoj život, možda bi smo mogli pokloniti malo više vremena, pažnje i ljubavi onima oko nas, upravo sada i to svakodnevno. Da im se svakodnevno dajemo, služimo im, žrtvujemo za njih...

Pred samu svoju smrt, ispucanih usana, Isus je povikao: "... **Žedan sam!**" (Jn.19:28 RDK).

Isus je bio Bog. Božji Sin je umro na krstu za naše grehe. No, Isus je bio u celosti i čovek. Kao čovek, On je kao i mi osećao glad, žeđ i umor, i nije se ustručavao da to kaže. Kada je na krstu povikao da je žedan, Isus je ispunio proroštvo koje se nalazi u Psalmima (Ps. 69:21). Ko bi pomislio da će Onaj ko je došao kao izvor žive vode svim ljudima jednog dana sam patiti od žeđi?

Obzirom da je Isus, kao ljudsko biće, osetio glad, žeđ, usamljenost i druge ljudske stvari, On je u stanju da nas razume i pomaže nam. On je u stanju da uteši i ohrabri nas u trenucima naših ličnih patnji (Jev. 2:18 i Jev. 4:15-16).

Pre nego li izdahnu Isus još reče: "... **Dovršeno je.**" (Jn. 19:30 SSP).

U tri se evanđelja kaže da je Isus uzviknuo pre nego što je izdahnuo, ali samo Jovan kaže šta je Isus rekao. Isus je glasno povikao. Njegov

uzvik nije bio uzvik smrti nego uzvik pobede. On je upravo ostvario najveću pobedu ikada ostvarenu. Svoj je život živeo savršeno poslušan Bogu i Njegova smrt na krstu je upravo otvorila čoveku vrata do nebesa. On je uništio zid koji je razdvajao čoveka od Boga i uskraćivao ga Božje naklonosti.

Sada kada je put do neba raščišćen, šta je nama činiti? Biblija kaže: "Stoga i može sasvim da spase one koji njegovim posredstvom prilaze Bogu, pošto svagda živi - da se moli za njih." (Jev. 7:25 EČ). Mi, apsolutno ništa ne možemo učiniti kako bi smo zaradili svoje mesto u Raju (Ef. 2:8); Isus je to za nas zaradio. Jednostavno Ga zapitajmo da nam oprosti grehe i da nas pomiri danas sa Ocem. Premda mi još nismo tamo, već od danas možemo uživati u radostima večnog života (Jn. 7:38).

"Tada Isus povika veoma glasno i reče: Oče, predajem svoj duh u tvoje ruke. I kad ovo reče, izdahnu." (Lk. 23:46 EČ)

Ove zadnje Isusove reči su istovetne sa molitvama koje su jevrejske majke učile svoju decu da izmole pre odlaska na spavanje. Ova je molitva izraz potpunog poverenja u Boga. Dolazi iz psalma u kojem je car David stavio svoju budućnost u ruke Gospoda Boga potpuno siguran da će Bog delovati i pomoći mu (Ps. 31:16). Umirući, Isus se prepustio Očevim rukama jer je znao da je Bog za Njega pripremio divne stvari. Ustvari, Isus je znao da će ga Otac, nakon Njegove patnje, uskrsnuti i posaditi na najviše mesto iznad svega drugoga. Kada je ove svoje patnje Isus spomenuo nekim svojim učenicima On je uvek govorio i o slavi koja nakon njih Ga čeka (Mt. 16:21, Mt. 17:9, Mt. 17:22-23). Ova nada slave koju će imati dala je Isusu snage da prođe kroz patnje i da ustraje sve do kraja (Jev. 12:12).

A šta je sa nama?

U vremenima kada prolazimo kroz patnju, kada nam se čini kao da nas samo mrak okružuje, kada smo obeshrabreni i ispunjeni tugom, okrenemo li se tada Bogu? Predamo li sami sebe Njemu na brigu? Da li zaista verujemo da je On za nas pripremio velike stvari i slavne stvari - život večni?

Šta tebe još sprečava da danas svoj život predaš u Njegove ruke? On te želi blagosloviti i okružiti te svojom naklonošću. ◀

SVEDOČITI INTELEKTUALCIMA

Alan Crosby

Mudrost traži od nas da koristimo različite pristupe kada govorimo o duhovnim stvarima sa ljudima koji dolaze iz različitih obrazovnih pozadina i socijalnih statusa. Gospod Isus i apostol Pavle su to veoma uspešno radili i stoga bi i mi trebalo da sledimo njihove primere.

Njihov pristup

Isus je prišao neobrazovanoj, nemoralnoj ženi Samarjanki i započeo razgovor sa njom tako što joj je pokazao da je On prihvata kao osobu - čoveka. On je to učinio kada je zatražio da mu ona da vode da se napije, nešto što jedan ortodoksni Jevrejin nikada ne bi učinio. To učinivši, On je otvorio put za razgovor sa njom o "živoj vodi" i na kraju ju je svojim rečima presvedočio tako duboko, da je žena ovo otkrivenje Hrista prenela i na svoje sugrađane, da je On očekivani "Spasitelj sveta" (Jn. 4:42). Na ovo ženino svedočenje ceo grad se uskomešao. Dakle, da je Isus na početku razgovora učini nešto što bi u ženi prouzrokovalo da se ona oseća manje vrednom (povređenom) njoj se srce nikad ne bi otvorilo za istinu spasenja.

Opet, sa obrazovanim i religioznim Nikodimom, Isusov prilaz je bio sasvim drugačiji. Nikodim je bio "učitelj Izraelu" i imao je visoki društveni status "kao član Jevrejskog veća" (Jn. 3:1, Jn. 3:10). Takva je osoba bila spremna slušati o Božjem carstvu i kako bi se u isto ušlo, a tek kasnije čuo o potrebi ponovnog rođenja, i veri u Sina Božjeg (Jn. 3:5-7, Jn. 3:16-18).

U Delima 17:22-34, Pavle nam daje savršen primer kako svedočiti ljudima koji su (nad)obrazovani svetovnom (pre)mudrošću, a koji su po pitanju biblijske duhovnosti potpuno nepismeni. Atinski su ga filozofi odveli na *Areopag* kako bi razgovarao sa misliocima koji su se redovno tamo sastajali. Pavle nije započeo sa kontraverznim stvarima kao što je uskrsnuće mrtvih ili sa uznemirujućim stvarima kao Božji sud koji je nad njima zbog njihovog idolopoklonstva. Naravno, da je do tih stvari stigao, ali on je počeo od tamo gde su se oni intelektualno i duhovno nalazili, a to je što bi smo i mi trebalo da radimo.

Počnite od mesta na kojem se oni nalaze

Atenjani su imali žrtvenik "Nepoznatom Bogu" (Dela 17:23) i Pavle se koristio tom činjenicom kao polaznom tačkom kako bi probudio njihov interes prema istini koju im je hteo objaviti. Oni su stvarno mislili da bi mogao postojati neki Bog kojeg još ne znaju, a Pavle se ponudio upoznati ih sa Njime. Pažljivo zapazite da ih on nije ni na koji način kritikovao kako to neki žele prikazati tumačeći ili prevodeći ovaj odeljak. On im se jednostavno obratio kao "vrlo religioznim" i "vrlo pobožnim" ljudima (Dela 17:22), dakle, on je pohvalio njihovo religijsko nastojanje, bez obzira koliko je ono bilo pogrešno, on ga nije osudio.

1) Bog je Stvoritelj

Pavlovo svedočenje je otpočelo sa činjenicom da ovaj Bog, kojeg oni nisu znali, zaista postoji i da je On Stvoritelj svega (Dela 17:24-28). Nije nam rečeno kako je on uopšte objasnio njima ovu svoju tvrdnju, ali ono šta znamo jeste da je ljude usmerio - one koji Sveto pismo nisu smatrali autoritetom - onom drugom otkrivenju Boga, kroz Njegovo stvorenje, gde se "ono što se na Njemu ne može videti od postanka sveta moglo se je spoznati i videti na stvorenjima; Njegova večna sila i božanstvo" (Rim. 1:20). Zapazite da se Pavle nije uhvatio datog izveštaja u knjizi Postanja, a ne bi trebalo ni mi. Lako bi onda mogla nastati rasprava o tome kada i kako je Bog sve stvorio - a ove stvari nisu ključne za spasenje.

2) Bog je osoba

Danas živimo u vreme ekspanzije Nju Ejdž filozofije, koja o bogu govori kao o nekakvoj "kosmičkoj energiji" a ne o stvarnoj osobi. Svakako, to nije Bog o kome govori Biblija i nije dovoljno da ljudi prihvate Boga samo kao puku stvaralačku silu, već kao Osobu sa kojom je moguće imati zajedništvo. Stoga, govoreći o Bogu, Pavle je nadalje rekao da Bog želi da Ga ljudi "traže, ne bi li Ga kako napipali i našli" (Dela 17:27).

Mi moramo ohrabrivati čak i agnostike da to čine, da se usude tražiti Boga, da sami svoja uverenja stave na probu. U jednom dugačkom razgovoru koji sam imao sa vrlo obrazovanim agnostikom, najefektivnija stvar koju sam mu rekao jeste jednostavno: "Pokušaj, razgovarati sa Njime! Ništa te ne košta. Napravi

eksperiment: Obrati mu se! Traži Ga!" Agnostik je kasnije upravo to i napravio - tražio Boga i pronašao Ga!

3) Koristite se istinama koje oni prihvataju

To je način na koji je Pavle propovedao evanđelje! On je prepoznao najvažniju činjenicu: Sva istina jeste Božja istina! Znajući da Pismo ne bi bilo važno onima koji su slušali, on je uspešno pokazao svoje stajalište govoreći istine koje su oni prihvatili, tj. razumeli ih. Čak se poslužio van biblijskim materijalima" (Dela 17:28). Kada im kaže: "... u Njemu hodamo i živimo" je ustvari navod iz *Epimenidesa* a sledeća rečenica "mi smo Njegovo potomstvo" je navod iz pesme *Phenomena* kojeg je napisao *Aratus od Cilice*.

Sa vernicima on je uvek koristio Pismo kao jedini autoritativni materijal, a tako bi i mi trebalo. Činjenica da je Pismo Božja Reč je najvažnija istina, ali njegovo prihvatanje kod nevernika može biti problematično, zbog predrasuda i sujete, može ih potpuno zatvoriti ili odbiti. Iz tog razloga treba ići veoma polako i nežno i reći im istine Pisma kada su spremni da ih saslušaju otvorenog uma i srca.

4) Pozvati ih na obraćenje

Pripisujući njihovo idolopoklonstvo neznanju, Pavle ih nije osudio, nego ih pozvao na obraćenje, govoreći: "Ne gledajući dakle Bog na vremena neznanja, sad zapoveda svima ljudima svuda da se pokaju" (Dela 17:30). Sa istom blagošću mi, takođe, možemo naglasiti Božju milost i strpljivost, i pozivati na obraćenje. Intelktualci, ako su zaista iskreni sami sa sobom, oni znaju da ima loših stvari od kojih treba da se okrenu, znaju da su skloni zlo činiti: ljutiti se, psovati, lagati, obmanjivati, krasti, bludničiti, itd..

5) Biće Božjeg Suda

Poziv za obraćenjem je dat zbog dolaska Božjeg suda. Pavle i mi objavljujemo da je Bog "odredio dan u kojem će suditi celome svetu po pravdi, preko Isusa kojeg je postavio i pred svima potvrdio podižući Ga iz mrtvih" (Dela 17:31). Svako, a naročito oni koji su dobro obavešteni, prepoznaju da nepravda vlada u svetu, i svako potajno želi da se nepravda kazni. Prihvatljivo je onda to da je "ljudima određeno jednom umreti, a potom dolazi sud" (Jev. 9:27). Smrt nije izlaz, ni kraj!

6) Biće uskrsnuća

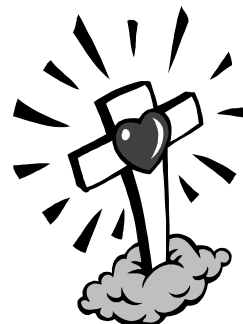
Na ovoj činjenici se mora insistirati. Mnogo će ljudi poverovati da postoji Bog koji je osoban i da je Stvoritelj, a mnogi čak i verovati da je Isus čovek koji je dao velika učenja. Međutim, kada im se kaže da moraju verovati u doslovno uskrsnuće mrtvih tela (1. Kor. 15:16-17), oni će učiniti ono što je rečeno da su i neki Atinjani učinili: "neki su se narugali" (Dela 17:32). Uskrsnuće se mora prikazati na isti način kako je to Pavle učinio kako bi ga dokazao Korinćanima (1. Kor. 15), ne kao "doktrinu" nego kao činjenicu. Međutim, hajdemo iskreno priznati da mi ne znamo, u smislu nauke, kako mrtvi ustaju, niti u biološkom smislu, ali znamo kakvo ćemo telo imati kada ćemo biti uskrsnuti, i da ćemo zasigurno biti uskrsnuti. To je rekao Isus, a pošto je On uskrsnuo to je jak temelj i budućeg vaskrsenja mrtvih (Jn. 5:29).

Nemojte se obeshrabriti

Na kraju, kakva je bila reakcija na ovu Pavlovu izvrsnu prezentaciju Evanđelja? Neki su se narugali, neki su odugovlačili i samo ih je nekolicina poverovala (Dela 17:32-34).

Naš je Gospod bio najveći učitelj koji je ikada hodao po Zemlji, pa ipak je veliki broj ljudi odbio i Njega i Njegovo učenje. Treba da razumemo da ljudi ne dolaze Gospodu zbog naših "metoda" ili "izvrsnih prezentacija". Mi posejemo Božje seme, ali je Bog taj koji daje da to seme uzraste (1. Kor. 3:5-7). Dakle, mi treba da radimo zajedno sa Svetim Duhom, kao Božji saradnici (1. Kor. 3:9), da mu dozvolimo da nas On upotrebi kada to On želi, i kako to On želi. To je prava evangelizacija (Dela 8:26-40). ◀

Izvor: G&T, juli/avg. 2000.

---

misaone refleksije

SVE ZAVISI OD UGLA GLEDANJA

nepoznati autor

Otac i sin su putovali automobilom kroz jedan pust kraj, i dogodi se da im se kola pokvare. Pokušali su mobilnom telefonom da pozovu pomoć, ali signala nije bilo. Kad je već počeo da pada mrak, u daljini su primetili slabu svetlost koja se približavala putem. Bio je to neki stari, mali kamion. Sin i otac počeli su da mašu da stane.

Vozač kamiona je stao i izašao napolje, saslušao ih i rekao ocu: "Čujete gospodine, moja kuća je dole niz ovaj put. Možete prenoćiti u mojoj kući, sa mojom porodicom, a sutra da onda mojim kolima odemo do grada po automehaničara, jer nemamo telefon."

Tako su i učinili, a sutradan kasno uveče sin i otac su nastavili svoj put u popravljenom autu... Dugo su čekali, a onda je sin rekao: "Tata, ovo je bilo jedno veliko iskustvo za mene. Videti kako neki ljudi žive..."

"O, da sine, strašno kako žive! Tako su jadni!", ubaci mu se u reč otac.

Sin dalje nastavi: "Mi imamo jednog psa, a oni imaju četiri, mi imamo bazen iza naše kuće, a oni imaju veliko jezero, mi imamo pet televizora, a oni šetnje po šumi, pećanje i kupanje u jezeru, smeh i igru, mi imamo lepo osvetljeno dvorište i vrt, a oni imaju mesec i zvezde, mi imamo divan trem sa koga gledamo na naš vrt, a oni ispred kuće imaju čitavu šumu, ja nemam ni brata ni sestru, a njih je troje braće i dve sestre..."

I dok je sin sve to govorio, otac je od zbunjenosti ostao bez reči, pokušavajući da razume šta to sin želi da kaže. No, na kraju sin još doda: "Znaš tata, tek sada vidim koliko smo mi, ustvari siromašni..."

MALA DELA - VELIKE POSLEDICE

nepoznati autor

Dok su deda i unuk vraćali sa pijace prolazili su pored nekog prosjaka invalida, inače, njima dobro znanog, jer je na tom istom mestu stajao iz dana u dan.

Starac mu je prišao, pozdravio ga, a zatim iz torbe u kojoj je nosio nešto jabuka što ih je kupio na pijaci, izabrao dve jabuke i dao ih prosjaku.

Unuku je sve to gledao i kad su se udaljili od prosjaka, rekao dedi: "Zar zaista misliš da si mu pomogao dajući mu te dve jabuke?"

"Da li je čovek učinio nešto veliko za okean ako je izlio lonče vode u okean?" Zapita starac unuka, i nastavi sa uzdahom starac: "Zaista, treba znati gledati na ovaj svet..."

Posle par minuta tišine, oštromno će unuk: "Nije li okean o kojem ti govoriš zapravo čovečanstvo?"

"Da, jeste!" odgovori starac. "Lončić vode za čitavo čovečanstvo je premalo, ali za žedna čoveka je ponekad ne samo dovoljno, nego i možda presudno. Mnogi ljudi i ne slute koliko bi sudbine bile ukrašene osmesima umesto bolima da su oni u pravo vreme izlili u veliki okean svoj mali lončić vode."

"Zaista vam kažem: kad učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste... I ako ko napoji jednog od ovih malih samo čašom studene vode u ime učeničko, zaista vam kažem, neće mu plata propasti." (Mt. 25:40, Mt. 10:42)

Voleti znači činiti male stvari i tako otvoriti put za velike...

Smešna strana...

TEŠKA ODLUKA

Posle bogoslužjenja pastir priđe Milanu i zapita ga: "Brate, što te nije bilo prošle nedelje na bogoslužjenju?"

Milan odgovori: "Ma, hteo sam ja da dođem, ali mi je Bog rekao da idem na utakmicu."

"Kako? Bog ti je rekao da ne dođeš na bogoslužjenje, već da ideš na utakmicu?", iznenađeno će pastir.

"Pa, vidite", krene da objašnjava Milan, "Ja sam se pomolio, a zatim sam bacio novčić, i ako bi pao na 'pismo' to bi značilo da idem u crkvu, a ako je 'glava' to bi značilo da idem na utakmicu."

"I znači", prekine ga pastir, "pade na 'glavu'!"

"Da, ali tek iz sedmog puta, pošto prvih šest puta je moralo biti poništeno zbog neregularnosti - lošeg bacanja."

MOLITVA ZA SENILNOST

Bože, daj mi senilnost da zaboravim ljude koje ionako nikada nisam voleo, sreću da naletim na one koje volim, i razum da uočim razliku između njih.

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>